

Arribant a Santiago de Compostela
Fotografia: Carme Sánchez

fins arribar a Castiñeiras do Lobo, on ens trobem amb una pujada molt forta que no deixarem fins a Negreira. A mida que anem fent camí ens hem trobat amb gent que el al revés i tots coincideixen a dir-nos que la segona etapa és mol dura, molt llarga i que no hi ha cap poble on poder comprar, ni tants sols lloc on poder quedar-nos a dormir. A més a més, aquest any ha estat molt negatiu pels incendis forestals que han patit les províncies de Galícia i que molt possiblement durant el nostre recorregut ens els podem trobar, com així va ser. Tot això ens desanima molt i esperem arribar a Negreira per decidir el que farem.

A falta de pocs km per arribar a Negreira, rebem una trucada d'uns amics que estan per la zona i saben que nosaltres també hi sòm. Quedem per trobar-nos i dinar plegats. Tot i el desànim que portàvem acumulat, aquesta trucada ens va animar.

Arribem a Negreira i els nostres amics ja hi son. Pugem plegats a la furgoneta i anem a l'alberg a posar el segell i a cercar lloc per dormir. Torna a estar ple i no ens hi podem quedar. Anem a dinar i parlem del que volem fer.

Els nostres amics s'han ofert per portar-nos amb el cotxe fins al proper poble que volíem anar, és a dir Oliveiroa. En arribar-hi també ens diuen que està ple. Els pobles són molt petits i no hi ha cap lloc on poder pernoctar. Tornem al cotxe i ens apropem a CEE, on si que hi lloc, a banda del nostre grup, solament hi ha un altre peregrí. Demanen per alberg i ens diuen que sols hi ha l'escola que està habilitada. Ens acomiadem dels nostres amics i anem a l'escola on ens cal esperar els membres de protecció civil que són els que porten el tema del alberg. Estan molt enfeinats pels incendis forestals que hi ha per la zona i per això els hem d'esperar una bona estona. Quan per fi arriben, ens diuen que nosaltres mateixos ens posem el segell, i que seguidament triem el lloc on dormir.

Com que ja hem descansant prou, prenem una dutxa i anem a sopar. Avui el poble està de Festa Major, és un poble gran i suposem que gent d'altres pobles venen per les festes.

Al vespre podem observar uns focs d'artifici que fan sobre el mar. En acabar anem a dormir que demà

serà un altre dia. Avui ha estat un dia ple d'emocions i demà ens resta l'ultima etapa. És una sensació estranya, s'acaba el camí. Ens hem acostumat a compartir il·lusions durant uns dies de les nostres vacances, S'ha creat un grup d'amics que durant l'any anem a fer excursions.

Ja sols falten 12 km per acabar la nostra aventura fins a Fisterra, Sortim de CEE i hem de pujar fins a Vilar per després iniciar una baixada que ens porta a Estarde. A partir d'aquí continuem en pujada, el camí arriba a Fisterra després de borejar, durant 2 Km, la formació de dunes i la bonica platja de Langosteira. A mida que ens acostem a la fi del nostre camí podem observar com avions cisterna van fen viatges, carregant aigua del mar, i a prop nostre podem contemplar una estela de fum. És un espectacle que en aquests darrers dies hem pogut observar i que ens agradaria no tornar-lo a veure mai mes.

Arribats a Fisterra el primer que fem és anar a l'alberg per registrar-nos i fer la credencial d'haver arribat a la fi del camí. I tal com ens pensàvem, l'alberg és ple i ens haurem de buscar algun lloc on dormir.

Ja ens hem aposentat, descansem una mica ens dutxem i a dinar. A la tarda comprem queviures i anem caminant fins al Far de Fisterra, a 4 Km per carretera. Fa una tarda molt tranquil·la i assolellada i esperem a que es pongui el sol. És magnífic poder estar en un lloc tant espectacular. Els peregrins comencen a fer fogueres per cremar una peça de roba que han portar durant tot el camí, és una antiga tradició a la qual nosaltres també ens hi afegim.

S'ha acabat el camí però nosaltres encara ens quedarem uns dies per fer turisme. Tenim reservat un hotel a la Coruña.

De camí a la Coruña passem per Muxia, Camariñas (la costa do Morte). Coneixem la ciutat de la Coruña, El Ferrol, Ponte Deume, etc.

La tornada a Granollers la fem amb avió i d'aquesta manera donem per acabada la nostra aventura del "Camino de Santiago".

Xavier Moya